

Bazen

– N@zlı Hüzün · 23 Temmuz 2014

Bazen yalnızlığı alırım koynuma
Bir kaç adım ötede gemiler yüzdürürüm
Arka sokaklarda omuz omuza yürürüm
Kaldırımlarda dalgalarla sörf yaparım
Düştükçe yeniden kalkarım son bir umutla
Zafer çığlıkları atarken o keşkeler
Ben yalnızlığıma bir kez daha tutunurum...

Bazen içimdeki çocuk küser
Hayatın ağır yükü belimi büker
Sokak şairi olurum tenhalarda
Ki, bir merdiven dayarım gökyüzüne
Toplarım yıldızları çocuk yanımla
Misket gibi savururum sayfalarım...

Bazen üşür yüreğim
İçimde temmuz sıcağı varken
Mısralar sızlar avuçlarımda
Kalem mızrap olur batar
Elif gibi duramam dimdik
Vav olur bükülürüm
Dizlerimde hayatın ağır yükü
Parmaklarımda zamanın izleri
Ve gözlerimden süzülen
acı gerçekler kalır geriye...

Bazen de bir sus, boğazıma düğümlenir
İçimi acıtır da tek kelime edemem
Boynumu bükerim, daha fazla kırmamak için
Belki de daha fazla ölmemek için
Gözyaşları mı içime atarım o gidene kadar
Öyle bir acıdır ki yüreğimi

Dilimde asılı kalır sözcükler
O giderken ben düşerim umutsuzca..

Bazen gitmek gerekir
Kimsenin bilmediği masal ülkelerine
Sorgusuz sualsiz hem de
Pembenin en koyu yanını bulmaya
Yaşamın siyahi yanını yırtıp
Renkler cümbüşünde
Mutluluğun resmini çizmeye...

N@zlı hüzün